

den som politisk, opfordrer Nederlandene og Indonesien til at fortsætte bestræbelserne for at søge striden løst i overensstemmelse med principperne i FNs pagt samt anmoder generalsekretæren om at bistå parterne i det omfang, han skønner det nødvendigt for at gennemføre resolutionen, og at aflægge beretning på 13. plenarforsamling om de fremskridt, der er opnået.

Den *indonesiske* og *ceylonesiske* delegerede, der optrådte som hovedtalsmændene for resolutionsforslaget, karakteriserede striden om Vest Ny Guinea som et klassisk eksempel på kolonialisme fra en europæisk magts side. Vest Ny Guinea havde tidligere været en del af Hollandsk Ostindien, og det fra hollandsk side fremførte argument om selvbestemmelsesret for Vest Ny Guineas befolkning, når den engang havde opnået modenhed til at udøve denne ret, kunne efter talernes mening ikke anses for relevant.

Den *hollandske* delegerede udtalte, at Holland ville stemme imod resolutionsforslaget. Forslaget kunne synes moderat, men dette måtte ses på baggrund af, at Indonesien ikke lagde skjul på, at kun en overdragelse af suveræniteten over Vest Ny Guinea ville være tilfredsstillende; under disse omstændigheder ville forhandlinger være uden noget formål. Den hollandske delegerede erklærede endvidere, at Holland ville fortsætte sine bestræbelser for at hjælpe de materielle og kulturelle levevilkår i Vest Ny Guinea og i overensstemmelse med pagtens art. 73 e indberette til FN om de opnåede fremskridt. Når befolkningen havde nået tilstrækkelig politisk modenhed til at træffe bestemmelse om sin egen fremtid, ville den få lejlighed hertil. Hvis udfaldet da viste, at befolkningen ønskede tilslutning til Indonesien, ville dette blive anerkendt af Holland. Dog lagde den hollandske delegerede ikke skjul på, at han fandt, at den naturligste udvikling ville være en sammenslutning mellem Vest Ny Guinea og den australske del af Ny Guinea.

Den *australske* delegerede støttede under debatten de hollandske synspunkter og fremhævede i lighed med, hvad der var blevet udtalt fra hollandsk side, at hensynet til Ny Guineas befolknings egne interesser og ønsker måtte være afgørende for udviklingen. Han udtalte videre, at Indonesiens afslag på det fra hollandsk side fremsatte

tilbud om at indanke spørgsmålet for den internationale domstol klart viste, at Indonesiens krav i virkeligheden var et politisk betonet krav på en nabostats territorium. Han redegjorde for den af den hollandske og australske regering fremsatte fælleserklæring af 6. november 1957 vedrørende den fælles politik, som de to lande ville følge over for Ny Guinea. Denne politik havde til formål at skabe samarbejde mellem de to lande for så hurtigt som muligt at bringe den indfødte befolkning frem til et trin, hvor den kunne bestemme sin egen fremtid. Han bestred, at der bag fælleserklæringen lå militære interesser.

Det asiatisk-afrikanske resolutionsforslag blev ved afstemningen i 1. udvalg vedtaget med 42 stemmer, 28 imod (bl. a. Danmark, Island, Norge, Sverige, Benelux, Frankrig, Italien, Storbritannien og visse latinamerikanske lande), 11 lande stemte blankt (bl. a. USA, Finland, Tyrkiet og visse latinamerikanske lande).

Ved afstemningen i plenarforsamlingen den 29. november 1957, hvor totredjedelsreglen blev bragt i anvendelse ligesom i 1956, opnåede forslaget ikke tilstrækkelig tilslutning, idet 41 stemte for og 29 imod (heriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige), medens 11 afholdt sig fra at stemme.

10. Udvidelse af sikkerhedsrådet, det økonomiske og sociale råd samt den internationale domstol.

(Dagsordenens punkter 19, 20 og 21).

Den 3. december 1957 vedtog det særlige politiske udvalg på forslag af Indien enstemmigt (med 52 stemmer, heriblandt de nordiske landes) at henstille til plenarforsamlingen at udsætte behandlingen af ovennævnte spørgsmål, som var overført fra forrige års plenarforsamling (jfr. beretning om 11. plenarforsamling spalte 680).

Den indiske delegerede fremhævede, at det ikke ville være praktisk at behandle spørgsmålene, førend der var rimelig grund til at antage, at de faste medlemmer af sikkerhedsrådet alle ville give deres tilslutning til en udvidelse (Sovjetunionen har hidtil kædet spørgsmålet om en udvidelse af de ovennævnte organer sammen med spørgsmålet om Kinas representation i FN).